

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 października 2023 r.

Pozycja 258

POSTANOWIENIE

z dnia 14 czerwca 2023 r.

Sygn. akt Ts 58/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.G. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 398⁹ § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.) rozumianego w ten sposób, że „przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności jest tylko sytuacja, w której oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, a nie jest sytuacja, w której naruszenie konkretnego przepisu prawa spowodowało inne bezprawne skutki trwające na dzień orzekania (jak w przedmiotowej sprawie: trwające do dziś bezprawne zajęcie udziału w nieruchomości na podstawie tytułu wykonawczego, który upadł z mocy prawa, a zatem nie istniał)”, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 379 pkt 5 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 3 ustawy – Kodeks postępowania cywilnego rozumianego w ten sposób, że „pozbawienie możliwości obrony swych praw, skutkujące nieważnością postępowania, która jest przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi tylko wtedy, jeżeli strona nie mogła wbrew swej woli brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, zaś nie obejmuje sytuacji, gdy doszło do oddalenia lub pominięcia wniosków dowodowych złożonych przez stronę, skutkiem czego strona została pozbawiona możliwości działania”, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 11 marca 2022 r. (data prezentaty), J.G. (dalej: skarżący) – reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu – wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

Postanowieniem z 19 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, ze zm.; dalej: k.p.c.), odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej skarżącego, wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 5 grudnia 2018 r. (sygn. akt [...]), w którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 lipca 2017 r. (sygn. akt [...]), oddalającego powództwo skarżącego przeciwko jego byłej żonie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

W ocenie Sądu Najwyższego skarga kasacyjna nie spełniała przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., tj. nie doszło do nieważności postępowania poprzedzającego wniesienie tego środka prawnego, a sama skarga nie była oczywiście uzasadniona.

2. Zdaniem skarżącego art. 398⁹ § 1 pkt 4 oraz art. 379 pkt 5 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. w sposób nieproporcjonalny pozbawiają go „prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego życiowej sprawy przez bezstronny i niezawisły sąd w postępowaniu kasacyjnym” (s. 2 skargi).

3. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 19 stycznia 2023 r., którego odpis został doręczony pełnomocnikowi skarżącego 25 stycznia 2023 r., skarżący – na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) – został wezwany do usunięcia braku formalnego skargi konstytucyjnej przez uzasadnienie – zgodnie z dyspozycją art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK – zarzutów niezgodności:

a) art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w rozumieniu wskazanym w *petitum* skargi, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) art. 379 pkt 5 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., w rozumieniu wskazanym w *petitum* skargi, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji.

W sporządzonym przez pełnomocnika piśmie procesowym, wniesionym do Trybunału 1 lutego 2023 r. (data nadania), skarżący przedstawił argumenty świadczące – jego zdaniem – o niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

Stosownie do art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK Trybunał odmawia nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, jeżeli:

- nie spełnia ona wymogów określonych w ustawie i usunięcie braków nie jest możliwe (pkt 1);
- braki, o których mowa w art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, nie zostały usunięte w terminie (pkt 2);
- jest ona oczywiście bezzasadna (pkt 3).

2. Przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie uczyniono art. 398⁹ § 1 pkt 4 oraz art. 379 pkt 5 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.; dalej: k.p.c.). Zaskarżone przepisy mają następujące brzmienie:

– art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4:

„Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

(...)

3) zachodzi nieważność postępowania lub

4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”;

– art. 379 pkt 5:

„Nieważność postępowania zachodzi:

(...)

5) jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw;

(...)”.

Jako wzorce kontroli skarżący powołał art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji.

3. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego zarzuty analizowanej skargi są oczywiście bezzasadne z przedstawionych poniżej powodów.

3.1. Instytucja przedsądu kasacyjnego w sprawach cywilnych została już szczegółowo omówiona przez Trybunał Konstytucyjny m.in. w wyroku pełnego składu z 31 marca 2005 r., sygn. SK 26/02 (OTK ZU nr 3/A/2005, poz. 29) oraz w wyroku z 1 lipca 2008 r., sygn. SK 40/07 (OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 101). Z tych względów analiza cech skargi kasacyjnej zostanie ograniczona do kilku uwag.

W wyniku nowelizacji k.p.c. dokonanej ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98; dalej: ustawa z 2004 r.), która weszła w życie 6 lutego 2005 r., modyfikacji uległ charakter prawny kasacji. Przestała być ona środkiem służącym kwestionowaniu orzeczeń pozbawionych cechy prawomocności, czyli zwyczajnym środkiem odwoławczym. Stała się nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia – skargą, służącą inicjowaniu postępowania kontrolnego przed Sądem Najwyższym w odniesieniu do orzeczeń prawomocnych. Przepisy dotyczące skargi kasacyjnej zostały zamieszczone w nowym dziale Va części I k.p.c. Zmiany wprowadzone w wyniku wspomnianej nowelizacji doprowadziły „do dobitnego podkreślenia, że jest to szczególny środek prawny, w ramach którego Sąd Najwyższy kontroluje wyłącznie stosowanie prawa, a nie ustalenia faktyczne, i mający przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie spraw precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa judykatury sądowej (...). Celem skargi kasacyjnej jest ostateczna kontrola zgodności z prawem zaskarżonych nią prawomocnych orzeczeń sądów II instancji. Przez tę kontrolę skarga kasacyjna ma służyć praworządności i jednolitości wymiaru sprawiedliwości, a jednocześnie umożliwić Sądowi Najwyższemu bezpośredni wgląd w orzecznictwo sądów niższych, realizację jego funkcji w zakresie nadzoru judykacyjnego” (T. Ereciński, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, red. T. Ereciński, Warszawa 2007, s. 190-191).

3.2. W obowiązującym przed 6 lutego 2005 r. stanie prawnym (tj. przed zmianą k.p.c. ustawą z 2004 r.) elementy, które powinna zawierać kasacja, wskazywał art. 393 k.p.c. Określone w art. 393 § 1 k.p.c. przesłanki wskazywały, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, kasacja jest oczywiście bezzasadna. Zgodnie z art. 393 § 2 k.p.c. przepis § 1 tego artykułu nie był stosowany, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście naruszało prawo albo gdy zachodziła nieważność postępowania.

Obowiązujący obecnie art. 398⁹ § 1 k.p.c. zawiera nieco odmienną treść w porównaniu z poprzednio obowiązującym art. 393 § 1 k.p.c. Artykuł 398⁹ § 1 k.p.c. ujęty został jako przepis określający przesłanki przyjęcia (a nie odmowy przyjęcia) skargi kasacyjnej do rozpozna-

nia – Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyjmując taką treść przepisu, ustawodawca zareagował na zarzut niespójności i braku dostatecznej precyzji dotyczącego art. 393 k.p.c., który określał zarówno negatywne jak i pozytywne przesłanki przysądu wzajemnie się krzyżujące. Obecnie ustawa wymienia jedynie pozytywne okoliczności obligujące Sąd Najwyższy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. T. Erciński, *op.cit.*, s. 240).

3.3. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że zarówno z Konstytucji, jak i z przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.), wynika, iż standardem minimalnym odnoszącym się do postępowania sądowego jest jego dwuinstancyjność. Wszystko, co przekracza ten standard, włącznie z instytucją skargi kasacyjnej (kasacji) i sposobem jej ukształtowania, jest swoistym „naddatkiem”, podwyższeniem standardu minimalnego. Przepisy k.p.c. nie muszą w tym kontekście zapewniać stronom prawa do rozpatrzenia sprawy przez Sąd Najwyższy, zaś możliwość odwołania się do trzeciej instancji wykracza poza konstytucyjne minimum. To znaczy, że strona nie ma podstaw do roszczenia względem państwa o takie ukształtowanie obowiązujących przepisów, które zapewniałyby jej rozpoznanie każdej sprawy przez Sąd Najwyższy (por.: wyroki pełnego składu TK z 6 października 2004 r., sygn. SK 23/02, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 89 oraz 31 marca 2005 r., sygn. SK 26/02, OTK ZU nr 3/A/2005, poz. 29; wyroki TK z: 10 lipca 2000 r., sygn. SK 12/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 143; 17 maja 2004 r., sygn. SK 32/03, OTK ZU nr 5/A/2004, poz. 44 oraz 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 2; postanowienie TK z 7 października 2008 r., sygn. SK 55/06, OTK ZU nr 8/A/2008, poz. 144).

Z przepisów Konstytucji nie można zatem wywodzić prawa do skargi kasacyjnej (kasacji) jako prawa do rozpoznania sprawy przez kolejną, trzecią instancję. Możliwość wniesienia środka zaskarżenia do trzeciej instancji wykracza poza konstytucyjne minimum wyznaczone w art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 17 maja 2004 r. w sprawie o sygn. SK 32/03, kwestia dokonanej przez ustawodawcę wyboru charakteru kasacji i uczynienia jej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia pozostaje poza kognicją Trybunału. Ustawodawca dysponuje szerszym marginesem swobody w wypadku środka nadzwyczajnego, a to nakazuje stosować łagodniejsze kryteria oceny konstytucyjności przepisów regulujących jego prawny reżim w ustawodawstwie zwykłym. W konsekwencji kształtowanie procedury przysądu w odniesieniu do skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego (od orzeczeń prawomocnych), który sąd „może przyjąć”, zezwala na szerszy margines swobody ustawodawcy przy formułowaniu przepisów. Zakres swobody regulacyjnej w odniesieniu do nadzwyczajnych i zwyczajnych środków jest bowiem inny (większe uprawnienia ustawodawcy kształtującego reżim prawny środka nadzwyczajnego). Tym samym także kryteria kontroli konstytucyjności w obu wypadkach są różne.

Okoliczność ta powinna być – w ocenie Trybunału Konstytucyjnego – uwzględniona także w przypadku oceny przepisów zakreślających warunki formalne skargi kasacyjnej. Odejście od typowego modelu ochrony sądowej w określonych normatywnie sytuacjach nie może być jednak *per se* traktowane jako przejaw naruszenia konstytucyjnych gwarancji prawa do sądu. Stanowisko takie wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 28 lipca 2004 r., sygn. P 2/04 (OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 72). Sprawiedliwość proceduralna nie może być oceniana w kategoriach abstrakcyjnych, niezależnie od kategorii spraw, które są przedmiotem

rozpoznania sądowego, konfiguracji podmiotowych, znaczenia poszczególnych kategorii praw dla ochrony interesów jednostki. Ustawodawca zachowuje w tym zakresie znaczne pole swobody, które umożliwia kształtowanie procedur sądowych z uwzględnieniem zróżnicowanych czynników w sposób stanowiący próbę wyważenia interesów pozostających w pewnym konflikcie (zob. powołany wyrok TK z 1 lipca 2008 r., sygn. SK 40/07).

Skoro Konstytucja w art. 78 i art. 176 w pełni gwarantuje co najmniej dwuinstancyjny tryb postępowania, to nawet gdyby k.p.c. w ogóle nie przewidywał kontroli orzeczeń w trybie rozpatrywania skargi kasacyjnej, regulacja tej ustawy mieściłaby się w ramach konstytucyjnego modelu prawa do sądu (por. powołane postanowienie TK z 7 października 2008 r., sygn. SK 55/06). Konstytucja w art. 78 formułuje gwarancję prawa do zaskarżenia orzeczeń sądów pierwszej instancji, nie stoi natomiast na przeszkodzie uzależnieniu prawa do skargi kasacyjnej (kasacji) od dodatkowych kryteriów. Przepisy Konstytucji dają ustawodawcy zwykłemu pewną swobodę kreowania środków zaskarżenia orzeczeń zapadłych w drugiej instancji. Wprowadzając je do procedury cywilnej, ustawodawca mógł – przy spełnieniu konstytucyjnego wymogu dwuinstancyjności – ukształtować w ustawie zakres ich dopuszczalności wedle swego uznania (zob. powołany wyrok pełnego składu TK z 6 października 2004 r., sygn. SK 23/02).

3.4. W postanowieniu z 18 września 2006 r., sygn. Ts 36/06 (OTK ZU nr 3/B/2007, poz. 110), rozpoznając skargę konstytucyjną dotyczącą niezgodności art. 398³ § 3 oraz art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 78 i art. 175 ust. 1 Konstytucji, Trybunał Konstytucyjny wskazał, że „wyłączenie pewnych spraw spod kontroli kasacyjnej nie narusza samego prawa do sądu w kształcie, jaki nadała temu prawu obowiązująca Konstytucja (...). Konstytucja nie gwarantuje (...) możliwości wszechstronnego osądu sporu przez Sąd Najwyższy. Taka możliwość jest gwarantowana w zakresie dwuinstancyjnego postępowania sądowego”.

Z kolei postanowieniu TK z 26 maja 2008 r., sygn. SK 12/06 (OTK ZU nr 4/A/2008, poz. 71) – w sprawie dotyczącej badania zgodności art. 398³ § 3 oraz art. 398⁹ § 2 zdanie pierwsze k.p.c. z art. 2 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji – Trybunał Konstytucyjny uznał, że „obowiązujące przepisy kształtują skargę kasacyjną przede wszystkim jako instrument, za pomocą którego Sąd Najwyższy sprawuje nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych. Okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. świadczą o tym, że w przypadku kasacji nad interesem indywidualnym (uzyskaniem sprawiedliwego orzeczenia w konkretnej sprawie) przeważa interes publiczny. Sąd Najwyższy dokonuje selekcji wpływających do niego skarg kasacyjnych, wybierając sprawy najpoważniejsze lub o charakterze precedensowym, w celu zapewnienia jednolitości wykładni oraz dalszego rozwoju prawa. Tymczasem dla stron postępowania kwestia, czy to ich właśnie sprawa przyczyni się do dalszego rozwoju prawa, czy harmonizacji praktyki orzeczniczej, ma znaczenie drugorzędne (...). Zadaniem Sądu Najwyższego nie jest zatem ponowna analiza oceny wiarygodności i mocy dowodów oraz ustalanie stanu faktycznego, lecz rozpatrywanie kwestii prawnych budzących spory, wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów i w doktrynie (zob. T. Zembrzusi, *Zarzut naruszenia art. 233 jako podstawa kasacyjna po nowelizacji k.p.c.*, „Monitor Prawniczy” nr 23/2005, s. 1169). Jest to kolejny argument potwierdzający stanowisko ustawodawcy, że wystarczającą ochronę interesów jednostki zapewnia dwukrotne rozpoznanie jej sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. O ile więc strony postępowania mają pełny dostęp do rozbudowanych gwarancji procesowych w pierwszej i drugiej instancji, o tyle skarga kasacyjna jest środkiem nadzwyczajnym, istniejącym niejako «ponadstandardowo» i służącym przede wszystkim określonym celom publicznym. Prawo do skargi kasacyjnej, jako przewidziane przez ustawę zwykłą prawo wnoszenia wnio-

sku o przeprowadzenie kontroli orzeczenia drugiej instancji, nie jest bowiem koniecznym i konstytucyjnym składnikiem prawa do sądu. Ma ono charakter wyłącznie ustawowy”.

Uzupełnienie postępowania kasacyjnego instytucją przedsądu, nie odbierając stronie prawa do wniesienia skargi kasacyjnej, upoważnia jednocześnie Sąd Najwyższy do jej rozpoznania przede wszystkim wtedy, gdy przemawia za tym interes publiczny. Czynności Sądu Najwyższego, skutkujące przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy uznać za formę merytorycznego badania skargi co najmniej w zakresie warunków, określonych w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. (por. powołane postanowienie TK z 7 października 2008 r., sygn. SK 55/06).

3.5. W świetle dokonanych rozważań należy stwierdzić, że kwestionowane unormowania art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. nie eliminują prawa do sądu osoby (podmiotu) składającego skargę kasacyjną w postępowaniu cywilnym, rozumianego jako prawo uruchomienia postępowania przed Sądem Najwyższym. Sąd ten musi: zbadać skargę kasacyjną pod kątem spełnienia przesłanek jej rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1, następnie wydać postanowienie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnić to postanowienie. Tym samym spełnione zostają podstawowe elementy konstytucyjnego prawa do sądu.

Należy nadto podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny w dotychczasowym orzecznictwie uznawał zarzuty względem przesłanek przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania za oczywiście bezzasadne. W ocenie Trybunału art. 45 ust. 1 czy art. 77 ust. 2 Konstytucji nie mogą być uznane za podstawę normatywną do konstruowania podmiotowego prawa skarżącego do korzystania z kasacji lub skargi kasacyjnej (zob.: powołany wyrok z 10 lipca 2000 r., sygn. SK 12/99, a także postanowienia z: 15 grudnia 1999 r., sygn. Ts 111/99, OTK ZU nr 1/2000, poz. 23; 13 listopada 2001 r. i 23 stycznia 2002 r., sygn. Ts 117/01, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 90 i 91; 15 listopada 2001 r. i 4 lutego 2002 r., sygn. Ts 107/01, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 87 i 88; 12 grudnia 2001 r. i 23 stycznia 2002 r., sygn. Ts 135/01, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 102 i 103; 5 listopada 2001 r. i 29 stycznia 2002 r., sygn. Ts 95/01, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 74 i 75; 9 października 2007 r., sygn. Ts 45/07, OTK ZU nr 6/B/2007, poz. 292; 7 października 2008 r., sygn. SK 55/06; 27 kwietnia 2016 r., sygn. Ts 58/16, OTK ZU B/2016, poz. 381 oraz 13 czerwca 2017 r., sygn. Ts 262/16, OTK ZU B/2018, poz. 59).

3.6. W tym kontekście nie kwalifikują się do rozpoznania merytorycznego przez Trybunał Konstytucyjny zarzuty niekonstytucyjności:

a) art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumianego w ten sposób, że „przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności jest tylko sytuacja, w której oczywiście naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, a nie jest sytuacja, w której naruszenie konkretnego przepisu prawa spowodowało inne bezprawne skutki trwające na dzień orzekania (jak w przedmiotowej sprawie: trwające do dziś bezprawne zajęcie udziału w nieruchomości na podstawie tytułu wykonawczego, który upadł z mocy prawa, a zatem nie istniał)”;

b) art. 379 pkt 5 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. rozumianego w ten sposób, że „pozbawienie możliwości obrony swych praw, skutkujące nieważnością postępowania, która jest przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi tylko wtedy, jeżeli strona nie mogła wbrew swej woli brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, zaś nie obejmuje sytuacji, gdy doszło do oddalenia lub pominięcia wniosków dowodowych złożonych przez stronę, skutkiem czego strona została pozbawiona możliwości działania”.

W tym stanie rzeczy – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK – należało postanowić jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na niniejsze postanowienie w terminie siedmiu dni od daty jego doręczenia.